# RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

14. juli 1994 *

I sag T-584/93,

**Olivier Roujansky**, Bordeaux, ved advokat Pierre Alt, Sarreguemines,

sagsøger,

mod

**Rådet for Den Europæiske Union** ved direktør Jean-Paul Jacqué, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at Det Europæiske Råds erklæring af 29. oktober 1993, hvorved borgerne i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab blev gjort bekendt med, at traktaten om Den Europæiske Union ville træde i kraft den 1. november 1993, er en nullitet, eller, i det mindste, at den erklæ-

* Processprog: fransk.

res ugyldig, samt om, at det fastslås, at traktaten om Den Europæiske Union i affattelsen af 7. februar 1992 og traktaten om Den Europæiske Union, således som den fremtræder efter Danmarks erklæringer, er ugyldige,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af præsidenten, J. L. Cruz Vilaça, og dommerne C. P. Briët, A. Kalogeropoulos, D. P. M. Barrington og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

## Kendelse

### Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. januar 1994 har sagsøgeren i medfør af EF-traktatens artikel 173 anlagt sag, hvori han har nedlagt påstand om,

— at det fastslås, at Det Europæiske Råds erklæring af 29. oktober 1993, hvorved borgerne i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab blev gjort bekendt med, at

traktaten om Den Europæiske Union ville træde i kraft den 1. november 1993, er en nullitet, eller, i det mindste, at den erklæres ugyldig

— at det fastslås, at traktaten om Den Europæiske Union i affattelsen af 7. februar 1992 og traktaten om Den Europæiske Union, således som den fremtræder efter Danmarks erklæringer, er ugyldige.

2 Ovennævnte erklæring af 29. oktober 1993 blev vedtaget af Det Europæiske Råd, forsamlet i Bruxelles i anledning af ikrafttrædelsen af traktaten om Den Europæiske Union. Erklæringens første afsnit, som blandt andet blev offentliggjort som tillæg til *Europolitique* nr. 1899 af 3. november 1993, har følgende ordlyd: »Den 1. november 1993, hvor traktaten om Den Europæiske Union træder i kraft, tager Europa et vigtigt skridt fremad. Vigtigt i kraft af traktatens indhold ... og vigtigt i kraft af den heftige debat, ratifikationen har medført.«

3 Traktaten om Den Europæiske Union trådte i kraft den 1. november 1993 efter Den Italienske Republiks meddelelse til De Høje Kontraherende Parter, hvorved det i henhold til traktatens artikel R blev fastslået, at det sidste ratifikationsdokument var blevet deponeret af signatarstaterne.

4 Ved begæring indleveret til Justitskontoret den 10. februar 1994 har Rådet for Den Europæiske Union påstået sagen afvist, jf. procesreglementets artikel 114.

5 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 9. marts 1994 har sagsøgeren fremsat sine bemærkninger vedrørende afvisningspåstanden.

6 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 18. april 1994 har sagsøgeren fremsat begæring om, at sagen i henhold til procesreglementets artikel 51 henvises til Rettens plenum med henblik på, at den navnlig behandles i relation til artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

7 I procesreglementets artikel 114, stk. 3, hedder det, at medmindre Retten bestemmer andet, forhandles der mundtligt om en afvisningspåstand. Retten (Anden Afdeling) finder, at sagen er tilstrækkeligt belyst ved de fremlagte sagsakter, og bestemmer, at det er ufornødent at indlede den mundtlige forhandling, ligesom afdelingen heller ikke vil foreslå sagen henvist til Rettens plenum.

## Parternes anbringender og argumenter

8 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført fem anbringender: for det første, at Det Europæiske Råd savnede kompetence, for det andet, at lovligheden af deponeringen af ratifikationsdokumenterne ikke er blevet kontrolleret inden traktatens iværksættelse, for det tredje, at Den Franske Republiks deponering af ratifikationsdokumenterne efter Kongerigets Danmarks afvisning af 18. maj 1993 af at ratificere traktaten i dens affattelse af 7. februar 1992 er en nullitet, for det fjerde, at EØF-traktatens artikel 236 er tilsidesat, og for det femte, at Fællesskabet er blevet en »de facto-enhed«.

9 Til støtte for afvisningspåstanden har Rådet for den Europæiske Union anført, at søgsmålet ikke opfylder nogen af de i traktatens artikel 173, stk. 2, angivne betingelser for, at det kan fremmes til påkendelse i realiteten. For det første er den anfægtede erklæring ikke udfærdiget af en fællesskabsinstitution, og da der er tale om en retsakt fra Det Europæiske Råd, er den tilmed unddraget EF-retsinstansernes kompetence i henhold til artikel 31 i den europæiske fælles

akt, som var i kraft, da den anfægtede erklæring blev vedtaget. For det andet er Det Europæiske Råds erklæring ikke en anfægtelig retsakt, idet den ikke i sig selv afføder retsvirkninger. For det tredje kan den anfægtede erklæring ikke antages at være en beslutning, som retter sig til sagsøgeren, eller en beslutning, som skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører ham umiddelbart og individuelt.

10 I sine bemærkninger til afvisningspåstanden har sagsøgeren bl.a. anført, at søgsmålet ikke er anlagt til prøvelse af en retsakt fra Rådet for Den Europæiske Union, men til prøvelse af Det Europæiske Råds erklæring af 29. oktober 1993.

## Rettens bemærkninger

11 Indledningsvis bemærkes, at nærværende annullationssøgsmål som sagsgenstand har dels Det Europæiske Råds erklæring af 29. oktober 1993, dels selve traktaten om Den Europæiske Union.

12 For så vidt først angår påstanden om, at det fastslås, at Det Europæiske Råds erklæring er en nullitet, eller om, at den erklæres ugyldig, bemærkes, at retsakter fra Det Europæiske Råd ikke er blandt dem, hvis lovlighed EF-retsinstanserne i henhold til traktatens artikel 173, stk. 1, kan efterprøve.

13 Endvidere bemærkes, at i henhold til artikel 31 i den europæiske fælles akt, som var i kraft, da den anfægtede erklæring blev vedtaget, finder de bestemmelser i

EØF-traktaten, der vedrører EF-retsinstansernes kompetence, udtrykkeligt ikke anvendelse på Det Europæiske Råd. Denne bestemmelse er bibeholdt i artikel L i traktaten om Den Europæiske Union.

14 Heraf følger, at Retten savner kompetence til at efterprøve lovligheden af Det Europæiske Råds erklæring, hvorved det er ufornødent at behandle de øvrige argumenter, Rådet for Den Europæiske Union har fremført til støtte for afvisningspåstanden.

15 For så vidt dernæst angår påstanden om, at det fastslås, at traktaten om Den Europæiske Union er ugyldig, bemærkes, at traktaten ikke er en af en fællesskabsinstitution udstedt retsakt, jf. traktatens artikel 4 og 173, og at Retten derfor ikke er kompetent til at efterprøve lovligheden af traktatens bestemmelser (jf. Domstolens dom af 28.4.1988, forenede sager 31/86 og 35/86, LAISA mod Rådet, Sml. s. 2285, præmis 18).

16 Det følger af det anførte, at Retten ikke er kompetent til at påkende nærværende annullationssøgsmål, som derfor må afvises.

## Sagens omkostninger

17 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren

har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger, herunder Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger, da sagsøgte har nedlagt påstand herom.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

**1) Sagen afvises.**

**2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg, den 14. juli 1994.

H. Jung

Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça

Præsident